

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **T. T. H.**, nar. xxxxxxxx, xxxxxxxx státní příslušnosti
bytem P.
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců – Ministerstvo
vnitra**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 3. 2017 č. j. MV-13065-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytů cizinců (dále jen „Komise“) ze dne 6. 3. 2017 č. j. MV-13065-4/SO-2017 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 9. 2016 č. j. OAM-11481-13/DP-2016 (dále jen „*prvostupňový orgán*“ a „*prvostupňové rozhodnutí*“) a kterým bylo zároveň prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem za účelem podnikání – OSVČ s tím, že platnost tohoto povolení se podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, resp. ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neprodlužuje, neboť žalobkyně byla rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 27. 8. 2015 č. j. 24 T 12/2015-700 pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu, když v prostorách Pražské tržnice nabízela k prodeji výrobky bez souhlasů jednotlivých vlastníků zapsaných ochranných známek, ačkoli si byla vědoma, že nedisponuje příslušnými oprávněními k prodeji od jednotlivých vlastníků ochranných známek, čímž

spáchala přečiny porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle ust. § 268 odst. 1 trestního zákoníku. Byla odsouzena k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce trvání 8 měsíců s tím, že výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Prvostupňový orgán, který měl za to, že zjištěný stav věci odpovídá důvodům zamítnutí žádosti pro odsouzení za úmyslný trestný čin, nad rámec toho se zabýval i otázkou, zda důsledky rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Zjistil, že žalobkyně pobývá na území České republiky od roku 2006 a podle podané žádosti bydlí všichni její příbuzní ve Vietnamu, takže zásah do soukromého a rodinného života bude prakticky nulový, resp. přiměřený. Prvostupňový orgán dospěl k závěru, že nemůže bez dalšího přejít skutečnost, že se žalobkyně vědomě podílela na trestném činu, čímž způsobila škodu v nezanedbatelné výši. Připomněl, že zamítnutím předmětné žádosti není její pobyt na území České republiky zakázán a že žalobkyně může požádat o vydání jiného pobytového oprávnění, kdy splní-li zákonné podmínky, bude moci na území České republiky opět legálně pobývat. Konstatoval, že samotná délka pobytu na území České republiky není dostatečným důvodem, na jehož základě by se dalo dovozovat, že půjde o nepřiměřený zásah do soukromého života žalobkyně. Závěrem prvostupňový orgán poukázal na judikaturu (usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004 č. j. III. ÚS 38/04 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004 č. j. 5 Azs 43/2003-38), podle níž žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky.

3. Komise, která prvostupňové rozhodnutí v odvolacím správním řízení potvrdila, konstatovala, že pro naplnění podmínky podle ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebylo nutné, aby prvostupňový orgán posuzoval dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, ale v daném případě bylo toliko rozhodné, zda prvostupňový orgán prokázal, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu. Ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců slouží podle Komise (která v tomto směru mj. odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008 č. j. 7 As 21/2008-101) jako opatření na ochranu společnosti před cizinci páchajícími na území státu trestnou činností.
4. Žalobkyně předně namítá, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nezabývaly se okolnostmi případu komplexně, ale zaměřily se pouze na okolnosti, které jsou žalobkyni k tíži. Žalobkyně má rovněž za to, že se správní orgány nedostatečně věnovaly posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a nedostatečně ji odůvodnily, neboť se nevypořádaly s vazbami žalobkyně na Českou republiku.
5. Žalovaná Komise ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné, neboť ta nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci oproti prvostupňovému a napadenému rozhodnutí.
6. Ve věci proběhlo před Městským soudem v Praze (dále jen „*městský soud*“) jednání, při kterém účastníci řízení setrvali na svých dosavadních stanoviscích vyjádřených v žalobě, pokud jde o žalobkyni, a v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě, pokud jde o žalovanou Komisi.
7. Doplnění dokazování žalobkyně nenavrhovala ani v žalobě, ani při jednání před soudem, stejně tak ani žalovaná nepožadovala doplňování důkazního řízení. Podstata sporu se tak soustředí výlučně na posouzení právní otázky, totiž zda prvostupňový orgán postupoval

v souladu se zákonem, když neprodloužil žalobkyni dlouhodobý pobyt na území České republiky, a to z důvodu, že žalobkyně spáchala úmyslný trestný čin.

8. Městský soud přezkoumal podle ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a listin, jež obsahuje správní spis žalovaného správního orgánu, který si městský soud vyžádal podle ust. § 74 odst. 1 s. ř. s. Po jeho zhodnocení dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
10. Podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahuje obdobně mj. ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
11. Podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze prodloužit dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum, pokud Ministerstvo vnitra shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37 cit. zákona).
12. Podle ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně mj. ust. § 37 zákona o pobytu cizinců, vztahující se na dlouhodobé vízum. Z toho důvodu dikce zákona o pobytu cizinců použitá v ust. § 37 odst. 1 písm. a) „zruší platnost víza k pobytu“ dopadá i na otázku povolení k dlouhodobému pobytu, resp. jeho neprodloužení).
13. Ze správního spisu vyplývají mj. následující rozhodné skutečnosti:
14. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 27. 8. 2015 č. j. 24 T 12/2015-700 byla žalobkyně pravomocně odsouzena k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců s podmíněným odkladem výkonu tohoto trestu na zkušební dobu v trvání 2 let, a to za spáchání dvou přečinů porušení práv k ochranné známce a jiným označením původu podle ust. § 268 odst. 1 trestního zákoníku. Přečinů se dopustila tím, že v prostorách Pražské tržnice uváděla do oběhu výrobky neoprávněně označené ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, nebo známkou snadno s ní zaměnitelnou a pro tento účel jinému takové výrobky nabízela, jinak opatřila a přechovávala. Právní moci a vykonatelnosti nabyl rozsudek dne 10. 11. 2015.
15. Ze zmíněného rozsudku v trestní věci žalobkyně, jakož i výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 22. 12. 2016 vyplývá, že zkušební doba byla stanovena do dne 10. 11. 2017, a tedy, že v době rozhodování prvostupňového orgánu i Komise tato zkušební doba ještě neuplynula.
16. Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem za účelem podnikání-OSVČ žalobkyně podala u prvostupňového orgánu (odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra) dne 23. 5. 2016, tedy v době běhu výše uvedené zkušební doby.
17. Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 7, odboru živnostenského, ze dne 22. 3. 2016 (vypraveného 23. 3. 2016) č. j. MČ P7 013588/2016/OŽV/Lim bylo žalobkyni zrušeno živnostenské oprávnění k provozování živnosti s předmětem podnikání „Výroba, obchod

a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, a to v návaznosti na výše zmíněný soudní rozsudek v trestní věci žalobkyně.

18. Z proběhlého jednání před soudem i ze samotné věci je zřejmé, že mezi účastníky řízení (mezi žalobkyní a Komisí, resp. prvostupňovým orgánem) není sporu, co se týče skutkové stránky případu, nýbrž v posouzení jeho právní povahy.
19. Nevyhovění žádosti žalobkyně postavily správní orgány (prvostupňový orgán a Komise) výlučně na aplikaci ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (ve spojení s ustanoveními § 44a odst. 3, § 35 odst. 3 a § 46 odst. 1 cit. zákona), které váže důvod pro zrušení platnosti víza k pobytu (zde dlouhodobého pobytového oprávnění) na to, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. K této situaci v případě žalobkyně skutečně došlo, takže městský soud shledává postup správních orgánů v projednávaném případě nejen za adekvátní a přiměřený vědomému, resp. úmyslnému jednání žalobkyně, které má trestní dosah, ale i za odpovídající zákonu. Městský soud se proto ztotožňuje (koneckonců stejně jako Komise v odvolacím správním řízení) s konstatováním prvostupňového orgánu v prvostupňovém rozhodnutí, že bylo zvoleno takové řešení, které je v souladu s veřejným zájmem.
20. Navíc prvostupňové rozhodnutí žalobkyni vstřícně informovalo, že zamítnutím předmětné žádosti není pobyt žalobkyně na území České republiky zakázán a že žalobkyně může požádat i o jiné pobytové oprávnění, pokud splní zákonné podmínky pro jeho vydání, a tak bude moci na území České republiky opět legálně pobývat. V této souvislosti lze připomenout i obdobnou interpretaci Nejvyššího správního soudu, podle něhož *nepřiznání trvalého pobytu cizinci neznamená, že by cizinec nemohl setrvat a legálně pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění* a podle něhož *cizinci je pouze odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu* (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2013 č. j. 1 As 175/2012-34).
21. K obecně pojaté námitce, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, městský soud konstatuje, že ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců upravuje kritéria, jejichž prostřednictvím se posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Toto ustanovení však samo nestanoví případy, kdy se uplatní. Jednotlivé případy, kdy se posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí, upravují ustanovení zákona o pobytu zabývající se konkrétními druhy pobytových oprávnění a typovými situacemi, které u jednotlivých druhů pobytových oprávnění mohou nastat. V nyní rozhodované věci však správní orgán postupoval podle ustanovení [zejména pak ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců], která neobsahují požadavek na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, a to na rozdíl – například – od podobné, avšak jiné situace, kdy správní orgán zamítá povolení k jinému dlouhodobému pobytu (konkrétně za účelem studia) či ruší platnost takového povolení (46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), kdy je naopak výslovně povinen posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
22. Ani v tomto směru tedy správní orgány nepochybily. Navíc, když podle výslovného vyjádření v prvostupňovém rozhodnutí se prvostupňový orgán dokonce již nad rámec svých povinností zabýval otázkou, zda důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zamítnutí žádosti, a to ve smyslu ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový orgán – jak vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí – dostatečně

přihlédl při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně k proporcionalitě aspektu zohlednění závažnosti a druhu protiprávního jednání žalobkyně, které vedlo k jejímu odsouzení a které způsobilo škodu v nezanedbatelné výši, a aspektu délky pobytu žalobkyně na území České republiky a jejích rodinných vazeb. Podle samotné žádosti podané žalobkyní žijí a bydlí všichni její příbuzní na území Vietnamské socialistické republiky. Městský soud proto souhlasí se závěrem prvostupňového orgánu (potvrzeného ve druhém stupni Komisí), že zásah důsledků přezkoumávaného napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí prvostupňového je – posuzováno k době rozhodování správních orgánů – do rodinného života žalobkyně prakticky nulový. Samotná délka předchozího pobytu žalobkyně na území České republiky pak nemůže mít zásadní vliv v poměru k závažnosti spáchané trestné činnosti; rovněž v tomto ohledu se městský soud shoduje se závěrem správních orgánů. Správní orgán nepřehlédl ani prověření zdravotního a majetkového hlediska u žalobkyně, když dospěl k závěru, že ani zdravotní stav, ani majetkové hledisko (jakým by byla např. údržba nemovitého majetku) nebrání vycestování žalobkyně.

23. Městský soud se pak ztotožňuje se správními orgány i v tom, že přijaté rozhodnutí o žádosti žalobkyně bylo s ohledem na její pravomocné odsouzení i přiměřené z hlediska veřejného zájmu, který nepreferuje dlouhodobý pobyt na území těch cizinců, kteří na území České republiky spáchaly trestnou činnost; uvedenými úvahami se již dříve zabýval i Nejvyšší správní soud, když v rozsudku ze dne 18. 12. 2008 č. j. 7 As 21/2008-101) konstatoval, že *s ohledem na znění ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce považoval za nutné pro ochranu tohoto veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek udělení a prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a jako důvod ke zrušení tohoto povolení, aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Je tedy otázkou, zda by při uplatnění principu proporcionality obstál vedle práva stěžovatele na ochranu rodiny veřejný zájem, kterému je třeba dát přednost. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.*
24. Na základě shora uvedených důvodů městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla sice plný úspěch žalovaná Komise, avšak ta výslovně konstatovala, že náhradu procesních nákladů nepožaduje. Žalobkyně pak v řízení nebyla procesně úspěšná.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. února 2021

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu